

Löysän ja halvan rahan loppu /viimeisin päivitys 19.12.2011

Euroopassa tarvitaan – kuvaannollisesti – kansannousu markkinavoimien diktatuuria ja EU:n liittovaltioimisessa syntyvää demokratiakatoa ja synnytykseen liittyvää laittomuutta vastaan.

Syksyn 2011 lopussa EU:ssa oli ajolähtötilanne. EU-johtajat olivat yksi toisensa jälkeen haavoittuneet yrittäessään löytää aukkoja markkinavoimien ulkokentästä. Lyöjät olivat loppumassa, eikä näköpiirissä ollut yhtään hyvää vaihtoehtoa apua kärkkyvien maiden päästä vähävelkaiseen kotipesään. Elettiin finanssikapitalismin maailmantaloudelle aiheuttamien vahinkojen maksun aikaa. VMP oli jo kaikkien housuissa.

Pankkitoiminnan yleisen liberalisoimisen myötä aineellisesti vastikkeettomien finanssituotteiden tuotanto on kasvanut maailmalla jättimittoihin ja markkinat ovat kyllääntyneet niihin kiinnittyvästä virtuaalirahasta. Globalisaatio on levittänyt finanssikapitalismin maapallon jokaiseen kolkkaan,

ja kaikkialla soi sama Abba: "Money, money, money. In the rich man's world." Rahan tuottamista tyhjästä helpotti Yhdysvaltojen keskuspankin (Fed) löysän ja halvan rahan politiikka, ja Villistä Länneestä hullun rahan tauti levisi Eurooppaan. Euron totaalikriisiin ovat pääsyyllisiä maksukyvyttömille velallisille rahaa lainanneet EU-maiden pankit.

On tunnistettava ja tunnustettava ongelman todellinen luonne: viime vuosikymmenellä elettiin virtuaalirahalla yli reaalitalouden kantokyvyn. Tyhjän tuotannolla synnytettiin finanssimarkkinoilla sellaiset määrät uutta kuvitteellista tukkurahaa, että kasautuneeseen eli kuolleeseen työhön kiinnittyneet varallisuusarvot irtaantuivat reaalitaloudesta, ja maailman kaikkien aikojen suurimmat rahamäärät alkoivat elää omaa, elävän työn arvosta riippumatonta OTC- ja pörssielämänsä. Kun ahneudella on tietynlainen loppu, löysän rahan hype päättyi luoton – ja luottamuksen – loppuun. Eilisen ylihalpa virtuaaliraha tulee maksuun tänään, mutta eri maksajille kuin niille, jotka sen hyödynsivät omaisuudekseen. Siinä välissä oli velkaannutettu valtiot, jotka maksattavat kansalaisillaan muiden velkoja. EU:n pyrkimykset systeemikriisistä ulospääsemiseksi pohjautuvat markkinavoimien hyvän olon ja voinnin turvaamiseen ahneuden ehdoilla.

Ihmiskunta tarvitsee vapaaksi päästettyjen ja vapauksiaan väärinkäyttäneiden markkinavoimien kurinpalautuksen. Me emme saa olla sivustakatsojia pankkivallan potkiessa näkymättömillä jaloilla maahan kaatamiaan avuttomia ylivelkamaita ja uhkaillessa ja pelotellessa meitä muita lamalla ja helvetin tulilla.

Markkinoita joudutaan nyt puhdistamaan finanssituotteisiin kiinnittyneestä virtuaalirahasta. On saatava tasapainoon raha ja reaalityalous. On ratkaistava velkaongelma.

Pankit eivät enää saa kaupaksi niitä finanssituotteita, joita on käytetty virtuaalirahan luomiseen. Markkinat on niillä myrkytetty ja kyllästetty. Pankkien virtuaalirahalla ja velkadopingilla rahoitettiin 2000-luvun ensimmäisellä vuosikymmenellä se Lännen teollisuusmaiden talouskasvu, joka keinottelulaskujen maksun aikaan nyt 2010-luvulla on pois reaalityalouden kasvusta

Pankkien ongelmajätteet eivät näy niiden taseissa, ja sen johdosta ovat pakastuneet niille elintärkeät keskinäiset luottomarkkinat. Toistensa luottamuksen ohella pankit arvottomine toimintatapoineen ovat menettäneet myös poliitikkojen luottamuksen niin että kaikkien pankkien vakavaraisuusvaatimusta ollaan (kansainvälisellä Basel 3-suosituksella) korottamassa epämääräiseltä 6-8 prosentin tasolta yhdeksään (9) prosenttiin niiden vastuista. Siihen valmistautuessaan monet pankit ajavat alas taseitaan ja ovat vetämässä markkinoilta pois 1,5–2,5 biljoonaa euroa. Vuonna 2012 eletään tiukan rahan aikaa, ja niukan rahan korot saadaan pidetyksi alhaalla vain keskuspankkien markkinoille pumppaamalla halparahalla.

Ylivelkaantumisen katkaisuhoidossa ja vanhojen velkojen takaisinmaksussa ei ole monta todellista vaihtoehtoa. Yksi on inflaation kasvun hyväksyminen. Toinen on vanhan ajan setelirahoituksen korvaavan kuvitteellisen bittirahan käyttäminen julkisten velkojen hoitoon. Poliittisesti vaikein vaihtoehto on pakottaa ne rahoittamaan terveen reaalitalouden hyödyllisiä investointeja. On pakotettava pankit eikä saa antaa pankkien pakottaa. Julkisen vallan pakotuskeino on pankkiavun ehdot. Tulkoot toimeen omillaan (eivät tule!), jos reaalitalouden rahoittamisen ensisijaisuuden ehdot eivät kelpaa. Siinä politiikan ja pankkien yhteenotossa syntyy ruumiita puolin ja toisin, mutta se on todellisen vakauden hinta.

Jos otetaan oppia menneistä virheistä ja verrataan tätä systeemikriisiä siihen parinkymmenen vuoden takaiseen aikaan, jolloin meillä oli oma kotikutoinen pankkikriisi, raju on sen jälkeen ollut ajan riento. Suomi on tänään EU:ssa ja sitonut Emussa itsensä kohtalonyhteyteen sellaisten maiden kanssa, joiden talous on meihin verrattuna aivan liian erilainen. Sen seurauksena Suomelle nyt pakkosyötetään Emun munia.

Kreikka velkaantui 2000-luvulla ulkomaille samaan tapaan kuin Suomi 1980-luvun lopussa ja 1990-luvun alussa. Niiden eroavaisuus on sitä, että Suomi on aina maksanut – tyhmää tai ei – velkansa itse. Kun Suomi oli velkaannutettu tuontirahalla ja väärällä valuuttakurssilla, kriisistä päästiin ulos devalvaatiolla, panemalla markat muille alennusmyyntiin velkojen maksamiseksi tavaraviennillä. Tänään on Emu vienyt politiikan työkalupakista pois tämän vaihtoehdon.

Emussa ainoa joustoväline on *sisäinen devalvaatio*, jota ovat työttömyys, palkanalennukset, eläke-etujen leikkaukset, julkisten palvelujen ja sosiaaliturvan alasajo sekä Emuun pyrkivien Latvian ja Liettuan tapauksissa maastamuutto; kymmenesosa työkansasta on näistä maista jo lähtenyt kurjuutta pakoon ja ottanut koulutuksensa mukaan.

Ulkoinen devalvaatio, jota vastaan virallinen Suomi taisteli sisäisellä devalvaatiolla, pelasti silloin Suomen. Se oli uuden kasvun käynnistin. EU:n määräämä sisäinen devalvaatio taas upottaa tänään Kreikan, sillä se on kuria ja pakkoa ilman kasvun käynnistimiä ja katalyyttejä. Kansantuote alenee 10–15 %, työttömyys on 18–20 % (ja nuorisotyöttömyys yli 40 %), julkisten alojen työntekijöiden palkkoja on alennettu 40 % ja eläkkeitä 20–40 %, sosiaaliturvaa on huononnettu ja eläkeikää on nostettu. Samaan aikaan ylivelka on kasvamassa lähes Japanin tasolle 200 prosenttiin kansantuotteesta. (Yhdysvaltojen velka on prosenteissa siitä puolet ja meidän neljännes.) Yksin korkojen maksaminen lainanantajille vaatisi budjetin alijäämän kääntämistä 15–20 prosentin ylijäämäksi

Näissä oloissa EU:n avun ehtona Kreikalta vaadittu sisäinen devalvaatio toimii kuin neutronipommi, joka tappaa talouden mutta säästää velat. Siitä ei ole uuden kasvun ja taloudellisen ylösnousemuksen käynnistimeksi. Emussa ylivelkaantuneiden maiden kuoliaaksi

säästättäminen on kuin tehtäisiin niistä EU:n tehohoito-osaston bulimia-lääkityksellä kasvuanorektikkoja. Emu tuo sisäisen pakkodevalvaation paineen myös Suomeen. Kun ole enää mukana politiikassa, sanon selkeästi sellaista, mitä äänestäjät eivät halua kuulla. Tässä systeemikriisissä, luottolamassa, deflaatiopaineessa ja euron poliittisessa vesiliirrossa on viisasta rajoittaa Suomen valtion lisävelkaantumista. Uusia julkisia menoja ei voida lähivuosina rahoittaa talouskasvulla, ja poliittista taistelua äänestäjien sieluista on käytävä siitä, mistä leikataan ja kenen veroja korotetaan.

Emun vakauskriteerit oli Maastrichtissa kirjattu EU:n perussopimukseen ja niitä on sittemmin täydennetty erityisellä vakaus- ja kasvusopimuksella (siis myös kasvu- eikä vain vakausopimuksella). Kriteereiden toteutumisen valvonnasta vastaa EU:n komissio, jonka toiminta niissä asioissa on osoittanut EU:n todellisen luonteen: säännöt eivät ole samat kaikille. Saksa ja Ranska saivat ylittää sallitut budjettialijäämät käytännössä ilman seuraamuksia ja vain pienille maille komissio antoi eurosatikutia. Komissio on EU:n liittovaltioimisen pääosasto, federalismin poliittinen teräsmies ja mustanaamio. Eurokraatit hamuavat aina ja kaikessa itselleen lisää valtaa, ja se kerran pois annettuna on ikuisesti pois jäsenmailta ja niiden parlamenteilta. Komissio on Euroopassa pimeyden ydin, mutta silti hallitusohjelman mukaan ”Suomi korostaa... komission itsenäistä asemaa”.

Markkinavoimat, joiden keinottelun vapautta varten on purettu valtioiden valvonta ja sääntely ja joille valtiot ovat luovuttaneet vallan korkoihin ja valuuttakursseihin, ovat kriisisyylisiä ja bonusvarkaita, jotka huutavat, että ”Ottakaa varas kiinni!” saaden sillä tavalla kansat jahtaamaan vorojen sijasta pollareita.

Euron kriisi ei kuitenkaan ole vain EU:n kriisi, mutta EU:n pahin kriisi kautta aikojen se on. Sen ratkeamiseen vaikuttaa myös on maailman velkaisin valtio Yhdysvallat, joka voi maksaa velkansa omassa valuutassaan toisin kuin Suomi aikoinaan tai Kreikka nyt. Siinä tarkoituksessa keskuspankki (Fed) lainaa hallitukselle rahaa, jota sillä ei ole mutta jonka se tuottaa näkymättömistä biteistä niin kuin ennen vanhaan rahaa tuotettiin painamalla paperinpaloille teksti "In God We Trust"; muuta vakuuttahan niiden paperilappusten arvolla ei ole ollut vuosikymmeniin. Sillä tavalla Yhdysvallat inflatoi maailmantalouden, ja se onkin todella näppärä keino velanmaksuun: säilytetään velkojen nimellisarvo, mutta pehmennetään velanmaksurahan arvoa.

Euroopan keskuspankilla (EKP) on EU:ssa rahapolitiikan monopoli. Sitä ei kiinnosta kasvu tai työllisyys, sillä se on yhden asian liike, jonka ainoa tavoite on ollut pitää inflaatio alle kahdessa (2) prosentissa. Jo parin vuoden ajan se on ylittänyt laillisen toimivaltansa ja myrkyttänyt taseensa ostamalla "elvytyksen" nimissä ja luottolaman torjunnan varjolla ylivelkamaiden roskavelkapapereita niiden jälkimarkkinoilta yli 200 miljardilla eurolla. Se on myös lainannut yksityisille pankeille satoja miljardeja euroja lähes nollakorolla ja hyväksynyt näiden lainojen vakuudeksi ylivelkamaiden valtionlainoja. Siitä on tullut roskapankki ja pankkijätteen kaatopaikka.

Kun EKP on määrännyt myös haarakonttorinsa Suomen Pankin ostamaan ongelmajätettä, Suomelle on säilytetty vastuita muiden maiden veloista ilman, että ne on viety eduskunnan päätettäväksi. Pääjohtajavaltainen Suomen Pankki on operoinut lain ja markkinoiden välisellä harmaalla alueella, jossa Suomen lainsäädäntö vuotaa. Sillä ei ole enää minkäänlaista toimivaltaista kansallista valvontaa. (Ben Zyskowiczin johtamaa eduskunnan pankkivaltuustoa lohduttanee se, että vaikka siltä on viety valta, sen jäsenille on jätetty 524 euron kuukausi- ja 170 euron kokouspalkkio.)

Ennustelen, että Euroopan keskuspankki ennen pitkää häviää yksipuolisen inflaation vastaisen taistelunsa – ja hyvä on että häviää. ”Inflaatio tuottaa kurjan ja surkean olon jälkeen eteenpäinmenon tunteen, ja sitten on taas kaikilla kansanryhmillä hyvä ja hauska olla”, opetti aikanaan kapitalismin taata Adam Smith. Velallisilla olo on köyhiä ja eläkeläisiä hauskenempi, ja kotivaltioidemme kauttahan velallisia oomme kaikki, kaikki.

Jos vaihtoehtoina ovat kovan rahan pehmentäminen huonontamalla sen itsensä arvoa tai sisäisen devalvaation rottakokeet ihmisillä, minä valitsen palkkojen ja eläkkeiden leikkausten sijasta palkankorotukset ja deflaation sijasta nykyistä korkeamman inflaation.

EU:ssa meistä tuli muiden maiden velkojen maksajia, kun maksukyvyttömäksi ajautuneelle Kreikan valtiolle ruvettiin antamaan lainaksi hätäapurahaa lainaksi. Ynnämiehenä minä en ymmärrä – etkä myöskään sinä liro tunnu ymmärtävän – sitä viisautta, että Suomi lainaa rahaa Kreikalle, joka ostaa osalla niitä rahoja markkinoilta arvopapereita lainanmaksun vakuudeksi. Jos Kreikka ei maksaa velkaansa, Suomi saa nämä inflaation syöttinä olleet vakuusrahat itselleen vasta – ehkä – 30 vuoden kuluttua. Sellaiset EU:n maksullisiksi päättämät vakuudet eivät kelvanneet muille maille, ja vain (tyhmä?) Suomi ne otti – ja maksaa keittämästään vakuussopasta hinnan jonkin muun meille tärkeän EU-asian vaikeutumisenä.

Vakuuksista puhumalla kotidemarimme käänsivät suomalaisten huomion pois demokratian näkökulmasta erittäin ongelmallisesta luxemburgilaisesta osakeyhtiöstä ”Euroopan rahoitusvakaussvälineestä” (ERVV), joka myöntää ylivelkamaille luottoja ja takauksia ja myös vivuttaa resurssejaan antamalla 20–30 prosenttisen osakaskoja yksityisille pankeille ylivelkamaiden luotottamisen jatkamisesta. Avustusvaransa ERVV yrittää hankkia markkinoilta AAA-lainarahana, jota se saa halvalla Emu-maiden yhteistakauksen ansiosta. Avustettavilta mailta vaaditaan sitoutumista EU:n ja IMF:n määräämiin (sisäistä devalvaatiota muistuttaviin) ehtoihin, jotka ovat kasvumyrkkyä.

ERVV on kertakäyttöjärjestely, jonka toiminta päättyy kesäkuussa 2012, mutta sen toimintaa jatkaa toisen polven pelastusrengas ”Euroopan rahoitusvakausmekanismi” (EVM). Se on niin ikään luxemburgilainen läpinäkymätön ja epädemokraattinen julkisoikeudellinen laitos, joka operoi Emu-maiden piikkiin kaikkien lakien yläpuolella ja kaiken sääntelyn ulottumattomissa.

Joulukuussa 2011 pidetyssä Eurooppa-neuvostossa päätettiin luopua EVM:n apupäätösten yksimielisyysvaatimuksesta ja käyttöön otettiin 85 prosentin määräenemmistösääntö. Luku 85 % pitää ymmärtää niin, että se antaa päätöksenteossa veto-oikeuden Saksalle, Ranskalle ja Italialle, joilla jokaisella on yli 15 % äänistä – toisin kuin pienillä mailla. Suomi vaati yksimielisyyden säilyttämistä, mutta ei saanut kannatusta. On hyvin mielenkiintoinen se Jutta Urpilaisen lausunto, että vaihtoehdot ovat yksimielisyys tai Suomi irti EVM:stä. Sellaiseen ihmeeseen minä en usko, että demari sanoo EU:lle oikeasti ”ei”, mutta tämän lausunnon jälkeen on vaikea sanoa ”kyllä” kasvojaan menettämättä.

Kumpainenkin kriisirahasto on perustettu Emu-maiden EU:n ulkopuolella tekemin valtiosopimuksin jopa biljoonaan (12 nollaa!) euroon nousevien varojen hallinnoimisesta. Sille on suunniteltu annettavaksi pankkistatus, jolloin se voisi toimia ”vakauspankkina” ja jakaa – EU:n perustuslakiin mahdollisesti tehtävän muutoksen jälkeen – Euroopan keskuspankille annettavan bittisetelirahoitusoikeuden kautta synnyttävää virtuaalirahaa avuntarvitsijoille. Edellä mainitussa huippukokouksessa EVM:lle ei annettu pankkioikeuksia eikä EKP:lle annettu oikeutta virtuaaliseen bittirahaan.

Suomi on kriisirahastoissa mukana ainoana pohjoismaana – ja joutuu itse ottamaan velkaa maksuosuuksiaan varten. Emu-vapaan Ruotsin valtion budjetti on ollut ylijäämäinen niin kuin tietysti myös EU-vapaan Norjan. Jos Suomikin olisi Emu-vapaa itsenäinen maa, mekin kai saisimme valtiolle rahaa lainaksi niin kuin oman rahan maat Ruotsi ja Tanska sitä saivat europaniikin aikaan marraskuussa 2011 Saksaakin halvemmalla.

ERVV:n ja sen toimintaa jatkavan EVM:n resurssit riittävät vain pienten maiden avustamiseen. Jos tulollaan olisi suuri ruumis, Italia tai Espanja, EU:n kriisirahastoilla ei sitä kyettäisi estämään. Jos siinä tilanteessa haluttaisiin estää Emun tuho, olisi huudettava hätiin Euroopan keskuspankki (EKP). Sen olisi lainattava näille maille keskuspankkirahaa riittävä määrä niiden pankkivelkojen hoitoon, mutta ei tietystikään vielä velkojen maksuun; velkojathan siinä vain vaihtuisivat yksityisistä pankeista EKP:ksi ja viime kädessä toisiksi Emu-maiksi. Sitä pelkää eniten Saksa, jonka osuus EKP:n (Emu-maiden väkiluvun ja BKT:n mukaan jaettavista) voitoista ja tappioista on 27 %, mutta olisi siinä vähän lisävastuuta (1,8 %) myös Suomen harteillaan kantaa.

EKP:n johtajien ennen tätä totuuden hetkeä antamat lausunnot keskuspankin itsenäisestä roolista ja entisen politiikan jatkumisesta ovat yhtä vakuuttavia kuin oli erään suomalaisen valtiovarainministerin aamupäivällä julkisesti torjuma devalvaatio, joka tuli iltpäivällä. EKP tekee tarvittaessa kylmän rauhallisesti – ja toimiensa laittomuudesta piittaamatta – sen, mitä sen on siinä tilanteessa tehtävä Emun pelastamiseksi. Se ilmoittaa takaavansa Emu-maiden velat ja joutunee siinä samalla aloittamaan jäsenmaiden bittirahoituksen. Yksikään maa ei haasta sitä siitä EU-tuomioistuimeen, ja myös markkinavoimat siunaavat laittomuuden vaikenemalla; toteutuuhan niiden etu.

EKP pitää Emun hengissä virtuaalirahalla, mutta samalla se tappaa oman rahapolitiikkansa siihen tapaan kuin parikymmentä vuotta sitten devalvaatio tappoi Suomen kovan markan politiikan (ja ajoi Suomen Pankin veronmaksajien kukkarolle). EKP, tuo Fed (light), siirtyy silloin Yhdysvaltojen keskuspankin (Fed) linjalle toimimaan lievän inflaation puolesta deflaation kitkavoimia vastaan. Fed on ostanut hyvin kaupaksi menevää USA:n liittovaltion velkaa jo 2 biljoonalla (12 nollaa) dollarilla, EKP omasta puolestaan huonosti kaupaksi käypää EU:n ongelmavaltioiden velkaa vasta runsaalla 200 miljardilla eurolla.

Jos on kriisi, joku käyttää sitä aina hyväksi. EU:ssa se joku on liittovaltiomieliset federalistit, jotka tietävät, että talous on liittovaltioitumisen junan veturi ja kriisitilanne sen raiteet; että poliittinen liittovaltio seuraa perässä, jos taloudessa lyödään hynttyyt yhteen. Eurokraatit myyvät sellaista federalismia kansoille läpinäkymättömässä "vakauspaketissa". Kannattaa panna merkille tuo sana *vakaus*, jolla myydään sekä EU:n liittovaltioimista että sisäisen devalvaation politiikkaa. Vakaus on markkinavoimien vapaus.

Syksyllä 2011 Euroopan henkinen ilmatila oli sakea Emun pelastamishdotuksista, joille oli yhteistä niiden liittovaltiohenkisyys. Euroopassa kummitteli aave, liittovaltion haave. Yhtäällä Saksa ja Ranska ajoivat jäsenmaiden liittovaltiota ja toisaalla EU:n komissio ns. yhteisömetodiin perustuvaa liittovaltiota eli eurokratiaa (lue: virkamiesvaltaa)

Joulukuun huippukokouksessa päätettiin Saksan ja Ranskan aloitteesta uudesta taloudellisen kurin menetelmästä: "talousliitosta". Tarkoitus oli tehdä siitä rahaliiton (Emu) veroinen EU:n "ydin". Englanti esti veto-oikeudellaan tämän budjetti-Emun liittämisen EU:n rakenteisiin, kun pääministeri David Cameron piti puoluejohtajavaalissa ratkaisevassa asemassa olleille – minun tory-ystävilleni – antamansa lupauksen eikä hyväksynyt lisävaltaa EU:lle. Siksi federalistit joutuvat ulkoistamaan tämän ytimen keväällä solmittavaksi valtioiden väliseksi sopimukseksi, josta päätettäessä Suomi tai mikään muukaan maa ei tiennyt, mihin siinä sitouduttiin. Ilmeisesti tulossa ovat kansallisiin lakeihin kirjattavat menokatot ja niiden finanssijarrujen käyttämättä jättämisestä säädettävät rangaistukset. Kun kyseessä ei ole EU:n instituutio, on epäselvää, saako edes sen asiakirjojen käännöstyöhön käyttää EU:n työvoimaa.

EU:n komissio ehti jo ennen huippukokousta (23.11.2011) antaa asetusehdotuksen tiukasta budjettikurista, joka lisäisi sen valtaa kansallisiin budjetteihin tavalla, josta minä käytän ilmausta komissaarijuntan vallankaappaus. Esitys kokonaisuudessaan on sellainen, että se murentaa jäsenmaiden täysivaltaisuuteen kuuluvan itsenäisen budjettivallan. Komissio ehdottaa Emu-maiden budjettien yhteisöllistämistä "yhteisen edun" asiaksi, haluaa jäsenmaiden säätävän budjeteilleen menokatot ja vaatii Emu-maita hyväksyttämään budjettinsa komissiolla. Jäsenmaiden edellytetään nimittävän ns. asiantuntijoista koostuvan kansallisen, epäparlamentaarisen raha-asiain neuvoston, jolla olisi itsenäistä budjettivaltaa ohi kansan valitsemien edustajien. Komissio myös haluaa osallistua kansallisten parlamenttien budjettivalmisteluun lähettämällä jäsenmaihiin pääkonttorin edustajia. Emu-maa voidaan panna vastoin sen omaa tahtoa erityistarkkailuun ja pakottaa sanktioiden uhalla tottelemaan komission määräyksiä. Maa voidaan myös määrätä pakkopelastettavaksi taloudellisella dieetillä karppaamalla kansalaisten etuisuuksia.

Tällaista komissaarijuntan ehdottamaa lakia ei suomalainen media huomannut viikkokausiin!

Tämä kaikki on sitä itseään: kuria ja järjestystä. Se on kuitenkin ristiriidassa demokratian kanssa siltä osin, että kyseessä on selkeä EU:n toimivallan laajennus: kansallisen budjettivallan siirto jäsenmailta unionille. Periaatteessa sellainen vallansiirto pitää aina tehdä unionin perustuslakia muuttamalla ja vaatii jäsenmaiden yksimielisyyden. Kun tässä tapauksessa – kriisin varjolla ja vakauden nimissä – komissio ehdottaa unionin taloudellisen toimivallan lisäämisen päätettäväksi tavallisessa lainsäätämisyjärjestyksessä, enemmistöpäätöksellä, ilman yksimielisyyttä, Emu-maita viedään liittovaltioon keittiön ovesta.

EU:ssa kriisin henki on lisää pakkoa, lisää omien lakien kiertämistä ja lisää laittomuutta.

Lakien kiertämistä (EU:n perustuslaki kieltää EU-mailta muiden suoran auttamisen) edusti se joulukuun huippukokouksen päätös, että EU:n jäsenmaat lainaavat 200 miljardia euroa IMF:lle, jonka tulee lainata näitä rahoja takaisin EU:n ylivelkaantuneille maille. EU:n päätöksenteon ongelmallisuutta kuvastaa erinomaisesti se, että asiasta ei oltu sovittu ennalta IMF:n kanssa. Se

ilmoitti omasta puolestaan vastaavansa EU:lle 10 päivän kuluessa, sopiiko sille EU:n toivoma järjestely. Siis koko maailman median odotettua EU-johtajilta päätöksiä eurokriisin hoidosta, tämä Brysseliin kokoontunut herraseurue olikin vain aivoriihi, jonka päätös ei välttämättä toteudu, kun EU:lla ei ole saneluvaltaa IMF:n toimintaan. Jos se toteutuu, sitä kautta Suomelle tulisi 3-4 miljardin euron uusi lasku Emu-kriisin hoidosta. Suomen osuuden maksaa IMF:lle Suomen Pankki, jonka vastuut ylivelkamaiden auttamisesta nousevat 3,5 miljardista tukiestoeurosta kaksinkertaiseksi. Kun valtio takaa Suomen Pankin toiminnan, se on melkoinen riskikeskittymä Suomen veronmaksajille.

Perustuslain kiertämisoperaatio oli myös Eurooppa-neuvoston puheenjohtajan, ”EU:n presidentin” Herbert van Rompuyn ehdotus EU:n perustuslain sovittamisesta talouskurin tarkoituksiin muuttamalla tekstin sijasta vain yhtä sen pöytäkirjoista (numero 12), jotta voitaisiin välttää muutoksen käsittely kansallisissa parlamenteissa. Hän oli Saksan ja Ranskan asialla. Nämä maat ajavat kaksistaan EU:n valtatandemilla, ja EU:n demokratia venyy ja paukkuu niiden tarpeiden tullen.

Taustalla oli Englannissa julki vuotanut Saksan salainen muistio, jossa muille jäsenmaille ehdotettiin perustuslain muuttamista. Saksa yritti turhaan painostaa Englannin hallitusta hyväksymään muutokset ilman kansanäänestystä (jossa se Englannissa hylättäisiin).

Perustuslain muutosta tarvitaan kriisin varjolla massiivisesti rikotun artiklan 125 yhteisvastuukiellon kumoamiseksi (erityisesti Saksan perustuslakituoimioistuinta varten), koska sitä tarvitaan eurobondien käyttöönotossa. Komissio, markkinoi niitä "vakausbondien" nimellä (tässä taas tämä komission sirppi ja vasara: *vakaus!*). Ne ovat Emu-maiden yhdessä takaamia joukkovelkakirjoja, joiden tärkein ominaisuus on

yhteisvastuullisuus

veloista. Niiden käyttöönoton vaikutuksesta (pohjoisen maan) Suomen velkaraha kallistuisi, kun taas Italian ja Espanjan tapaisille (eteläisille) ylivelkamaille lainaraha halpenisi.

Oli epäselvää, onko uusi talousliitto (ilman EU:n perustuslain muuttamista) sellainen lainvoimainen kulukuri ja vakauspakko, jonka perusteella Saksa voisi muuttaa kielteisen kantansa eurobondeihin (ja Suomi tietysti sen perässä!). Saksa on EU:n veto- ja painovoima. Mitään ei EU:ssa tapahdu ilman entisen DDR:n nuorisojärjestöaktiivin Angela Merkelin hyväksyntää. Kun monissa jäsenmaissa pelätään EU:n liittovaltioimisen kautta tapahtuvaa Saksan EU-voiman kasvua, Suomi on valinnut puolensa ja toimii Saksan ärhäkkäänä puudelina.

EU:n komission hiljainen mies ja kahdeksas varapuheenjohtaja, pääkomissaari Barroson suosikkipoika ja eteläeurooppalaisten EU-virkamiesten tahdon tulkki Olli Rehn (kepu) sen sijaan on liittovaltiovoimien puudeli. Vaikka hän on vahvistellut asemiaan komission sisäisessä hierarkiassa, kepulla ei ole kansallista voimaa pitää Rehn federalistiagenttinaan Brysselissä.

Julkisuuden valokuvissa Rehnin varjoon jäänyt Suomen tuleva komissaari Alex Stubb hönkäisi julkisuuteen ehdotuksen EU:n yhden ytimen (Emu) sisään muodostettavasta ytimen ytimestä, joka olisi talousliitto luottoluokituksestaan ja velkaantumiskelpoisuudeltaan kuuden parhaan Emu-maan kesken. Alex esitti AAA-kerhon perustamista, koska ”euro on darwinistinen järjestelmä”, jossa vahvimmat voittavat, ja hänen mukaansa eliitillä on ”moraali, oikeus ja taloudellinen tahto” tehdä EU:sta liittovaltio. (Tässä asiassa Alexin yleissivistys petti, sillä darwinismilla hän tarkoitti Herbert Spencerin epätieteellistämää yhteiskunnallista luonnonvalintaa, sosiaalidarwinismia.)

Jos kysytään muitakin kuin VMP-vaihtoehtoja, minä olisin pannut ensi tilassa toimeen Kreikan velkasaneerauksen eli lainojen osittaisen anteeksiannon siinä hengessä, että mieluummin kertarysäys kuin loputon poliittisten rakenteiden rutina ja valtioiden seisottaminen kontallaan markkinavoimien edessä. Mitä nopeammin se olisi tehty se, sitä enemmän se olisi tapahtunut holtittomasti lainaa antaneiden ja siitä maksun perineiden sijoittajien kustannuksella, kun taas ajan – niiden näkökulmasta – voittaminen merkitsi niille vähemmän ja meille enemmän maksettavaa.

Velkasaneeraukseen pitää olla ainainen valmius Italian, Espanjan ja Portugalin (ja Belgian)kin)

varalta. Irlantikin laskee sisäisen devalvaatiokuurinsa myös sen varaan. Siellä pankit kansallistettiin vuoden 2008 USA-lähtöisen pankkikriisin seurauksena, ja Irlannin valtion velka nousi muutamassa viikossa 25 prosentista (BKT:ta) lähes 120 prosenttiin. Sisäisellä devalvaatiolla on palkat ajettu alas 16 % ja työttömyys ajettu ylös samoihin lukemiin. Maa ei selviä velkataakasta ilman velkojen osittaista anteeksiantoa, mutta se yrittää hoitaa asian vapaaehtoisuutta velkojapankkien kanssa.

Vaihtoehto yhtäältä Saksan ja Ranskan ja toisaalta komissaarijuntan talouskriisin varjolla suorittamalle liittovaltiovyörytykselle on ollut se, mitä tehtiin Irlannissa: jokainen jäsenmaa vastaa omien pankkiensa pääomituksista. Jos puhutaan sijoittajavastuusta, mitä EU ei tunne, maksajien marssijärjestys on se, että pankkien talletusten pelastamiseen käytetään ensin niiden voitot (joita ei saa jakaa ulos), sitten osakepääoma, sitten omistajien lisäpääomitus ja vasta viimeisenä keinona on valtion toimeenpanema pääomitus kansallistamisineen. Tämä on kapitalismia ja muu on korruptoitunutta markkinataloutta. Tämä ei tänään toteudu, ja Irlantia kaduttanee pankkien, siis velkojen, kansallistaminen muiden maksattaessa niitä muilla.

Finanssikapitalismi on ollut kasvun moottori, joka on pysynyt käynnissä yksityispankkien virtuaalirahalla, mutta se väärä raha on ollut väärää bensiiniä (liekkeihin). Jos virtuaalirahaa tarvitaan velkaongelman hoitoon ja sitä on luotava tyhjästä, huudettakoon apuun Kansainvälinen Valuuttarahasto (IMF), joka voi laskea liikkeelle kansainvälistä setelirahoitusta: SDR-tilirahaa.

Europarlamentissa minä vastustin EU:n perustuslakia, jonka valmisteluun osallistuin meppiedustajana sitä varten koolle kutsutussa ja puolta miljardia EU-kansalaista edustaneessa konventissa. Kun perustuslaki nyt on ja se on voimassa, minä vaadin, että siitä pidetään kiinni. Pienillä mailla ei EU:ssa ole muuta turvaa, jos suuret maat jyräävät omilla eduillaan laillisuuden littanaksi ja lattanaksi. Tässä katsannossa olen perustuslaillinen siinä hengessä, mitä edustivat Bundesbankin (Buba) pääjohtaja Axel Weber (joka olisi niin halutessaan ehkä tullut valituksi EKP:n pääjohtajaksi) ja EKP:n johtokunnan jäsen ja pääekonomisti Jürgen Stark. He erosivat tehtävistään laittomiksi tulkitsemiensa EKP:n neuvoston päätösten takia. Enemmistöpäätöksellä Buba määrättiin ostamaan muiden velkaa.

En vaadi mitään maata erotettavaksi Emusta. Jos Kreikka eroaa siitä itse, sen paluu drakmaan toisi mukanaan devalvaation suhteessa euroon, talletuspaon maasta ulos (neljännes säästöistä on jo lähtenyt), valtion euromääräisen jättivelan ja kaikkien yksityisvelkojen hyppäysmäisen kasvun drakmoissa ja pankkien konkurssveja luottojen irtisanomisineen. Näistä syistä Kreikka pysyy euroissa- Olen sinun laillasi, liro, siinä Kreikan poliittis-taloudellisen eliitin arvostelun valtavirrassa, joka asettaa ehtoja Kreikan avulle. Ei kuitenkaan pidä auttaa vain pankkeja ja miljardöörejä vaan kansaa maan velkasyyllisiä vastaan. (Meppiajaltani muistan, miten EU:n pääkomissaari José Manuel Barroso lomaili Kreikan rikkaimman miehen Spiro Latsisin vieraana tämän huvijahdilla. Kaikki sellainen vähentää EU:n tasapuolisuuden uskottavuutta.)

Kreikan ero Emusta tuottaisi odotuksia vastaavasta sekasorrosta Italiassa ja Espanjassa, jotka nekin ovat uppoavia laivoja velkameressä.

Jos tapahtuisi täyspaluu kansallisvaluuttoihin, tilanne olisi kauan epävakaa valuuttojen kelluessa ja jokaisen maan pyrkiessä parantamaan kilpailukykyään oman rahansa devalvoitumisella. Hukka perisi sadat miljardit Emun pelastamiseen käytetyt eurot eikä siitä seuraavien jälkilaskujen maksajiksi olisi vapaaehtoisia. (Emussa ei ole Venäjää, joka otti vastattavakseen Neuvostoliiton velat.) Kaaosta lisäisi luottojen takaisinmaksuvakuutuksina myytyjen CDS-johdannaisten laukeaminen maksuun, sillä se levittäisi euron kriisin maapallon laajuiseksi.

Minulle olisi suuri yllätys, jos Emu murenisi. Jos siihen liittyminen oli epäviisasta, minusta sen hajoaminen olisi EU:n suurille maille taloudellista kaaosta suurempi poliittinen katastrofi maailmanpolitiikassa. Niiden näkökulmasta yhteisvaluutta on suurvaltapoliitiikkaa ja liian iso projekti kuoleutumaan. Minulle se sopisi, mutta Angelalle ei.

En siis tuomitse suoralta kädeltä Emua kadotukseen enkä ole tässä asiassa valmis laulamaan ystäväni Paavo Väyrysen ja Timo Soinin kuorossa. Kirjoitan niin kuin ajattelen, ja muut kamppailevat äänestäjien sieluista. (Minua kyllä sitten kaduttaa tämä julkinen arvioni kestoeurosta, jos se vastoin arviotani mureneekin. Voi muretakein.)

Suomi on kiinni eurossa kuin täi tervassa. Kun valita sai, ei ollut viisasta alkaa olla täi, mutta jos olla piti täi, viisasta olisi ollut olla ruotsalainen täi.